

ANEM

Ja hi he navegat prou
per les mars de la terra,
de golfos de neguit,
d'onades de tristesa.
Barqueta mia, anem,
anem-sen, barca meva,
cap a la mar del Cel,
avui que està serena.

Ací navego a rem,
allí ho farem a vela,
sens témer los esculls,
sens por de la tempesta.
Ai! en la mar d'ací
taurons hi ha i balenes:
en la d'allí tot són
blanquissimes nimfees
florides en l'atzur

entre esgranalls d'estrelles.
En mig de l'esgranall
el bon Jesús m'espera.
Anem-hi tot seguit;
anem-hi, barca meva

LA NIT I EL DIA

Ella es morena: damunt de sa testa
la flor del cel s'esbadella i se mor;
ròssec d'estrelles adorna sa vesta,
riu que per sorra capdella grans d'or.

Sa cabellera sedosa es i bruna,
son mantell blau es de perles sembrat,
sobre son pit lluenta la lluna
com falç d'argent entre espigues de blat.

Ros es el dia; sos ulls són de flama;
té per agafa lo sol en son pit;
sa ullada ardenta les messes inflama
si a terra mira de dalt del zenith.

En son viatge sovint s'estalonen,
per les altures seguint-se dels cels;
d'ell ab les flors els jardins se coronen,
i ella l'atzur ensementa d'estels.

Déu els casà i es l'aurora sa filla;
 té l'or del dia i l'argent de la nit;
 la llum i l'ombra la feren pubilla
 i li brodaren tots dos el vestit.

De l'un i l'altre les joies rumbeja
 quan en son llit s'esparpella rient;
 de flors i estrelles sa vesta perleja,
 i s'enfinestra al balcó de l'orient.

LES ORENETES

Rapiemur cum Christo in aera.

SANT PAU

I

Quan les fulles dels arbres
 se van marcint,
 si no rodolen seques
 per los camins;
 quan ja la rosa blanca
 falta al jardí,
 de neu per aparèixer
 en algun cim;
 quan arriba l'Octubre,
 deixant llurs nius
 totes les orenetes
 a mils a mils,
 sobre un arbre s'apleguen
 en gros meeting.
 Al ser allí aplegades
 llencen un crit:
 —N'es arribada l'hora,

nos cal partir
 vers el sol que s'allunya
 d'aquest país.
 Rient allà ns esperen
 el Maig i Abril.
 Qui hi vol veni ab nosaltres?
 Qui hi vol venir?

II

Cristians, orenetes
 de Jesucrist,
 criades per la Gloria
 que no té fi,
 ¿no sabeu que en la terra
 som pelegrins?
 ¿no us va gelant les ales
 l'hivern humit?
 El sol que ha d'escalfar-nos
 es lluny d'ací;
 més va arribant el dia:
 nos cal partir,
 com elles, del desterro
 d'aquest món trist.
 Qui hi vol veni a la Gloria?
 Qui hi vol venir
 a niar en els arbres
 del Paradís?

LA VIA LACTEA

¿Què es aqueix riu d'estrelles
 que com anell guarnit de pedres fines
 ceneix l'immensitat de l'hemisferi?

Jo ho preguntí als mitolecs,
 i un respongué: — Es un raig de llet de Juno
 caigut mentres donava l pit a Hercules. —
 Altre m digué que Faetó, al caure
 de son carro de foc, un astre, eixint-se
 de son camí ordinari,
 socarrimà l'espai en sa carrera.

No gaire satisfet de la resposta,
 ne demanava als filososps i astronoms.
 Me respongué Aristotil: — Es un nuvol
 de vapors secs que més amunt de l'eter
 cabellera de flames arrossega.
 —No! — digué un seu deixeble. — En el principi,
 al començar lo sol els seus viatges
 per la volta estelífera, son carro

deixà en el firmament eixa rodera.
 —Jo crec— digué Democrit—
 que es la claror dels astres que a miriades
 en la blavor siderea s'acongesten
 com sobre l Nil els platejats nenufars.—
 Demaní son parer a Teofrastes,
 i em respongué:— Això es la soldadura
 ab que Déu encaixà ls dos hemisferis
 que formen l'estrellada. Per l'escletxa
 que deixa lo cosit, la llum de dintre
 del firmament brolla i traspua a fóra.—

Demaní l seu a un vell pastor de Nuria,
 i em digué que es la via de Sant Jaume,
 per on, a son exemple,
 les animes sen pugen a la Gloria.

No sabia més lletra que ses cabres,
 el vell pastor de Nuria,
 més posí sa contesta lluminosa
 damunt la d'Aristotil
 i la de tots els savis de la Grecia.

MIRANT L'ESTRELLADA

Pulchriora latent.

Diamants són els estels,
 més del gran tresor dels Cels
 són no més lo que s'ovira;
 los diamants són a dins;
 ensenyau-mels, Serafins,
 alçant la blava cortina.

Veuré la Ciutat d'or pur,
 los dotze portes del mur,
 quiscuna una marguerida,
 els fonaments de lleccí,
 de topaci i de rubí,
 de carboncle i d'amatista.

Ensenyau-me l'Anyell sant
 que es temple i sol clarejant
 que la Ciutat ilumina,

Falta joia i lo joier,
la mina i lo tresorer
d'aquells munts de pedreria.

Darrera eix aparador
jo us veig a Vós, oh aimador
de ma anima adolorida;
més puix, aimador sens par,
vos hi voleu desposar,
si l'haguessiu d'enjoiar
sia en eixa argenteria.

POLS

*¡ Oh qué poco es lo de acá !
¡ Oh qué mucho es lo de allá !*

No les mirau pas, ulls meus,
d'aquest món les vanes coses,
vanitat de vanitats,
d'aigua terbola bambolles.
Comparau sa lluentor
ab els joiells de la gloria:
són menos que focs follets,
són menos que grans de sorra
que, posats al peu del riu,
una zumzada s'emporta,
mentres lluen allí dalt,
sempre rientes i hermoses,
les lentiqüeles del cel
com brillants sobre una joia.

¿I per aquells grans de pols
perdriem esta corona?

A LES ESTRELLES

Indica mihi quem diligit anima mea.

Cant., 1.

¡ Com vos sento sonar en mes orelles,
armoniques estrelles,
cascabells d'or del carro de la nit,
quan per regions d'ignotes meravelles
a volar se m'emporta l'esperit!

Com vos sento sonar! Dolça armonia
breçant l'anima mia
se l'enduu d'un espai a l'altre espai,
d'un dia soleiós a l'altre dia,
per mars de llum que no fineixen mai.

En la boscuria la coloma blanca
vola de branca en branca;
jo navego alli dalt de món en món;
com arbre l'univers per tot arranca,
i un sol veig naixer ont un altre s pon.

Un sol que, sobirà d'altre sistema,
 duu mons per diadema
 i un ample rossegall d'estels divins,
 com al sortir del fons del mar la trema
 porta corals i peixos argentins.

El Cel es el gran riu que per arena
 brillants i perles mena
 al fons de sa zumzada transparent,
 que, majestuosa, nitida i serena,
 camina de levant cap a ponent.

Jo vaig seguint d'aquella mar sens riba
 l'onada fugitiva
 de musica, de vida i de claror;
 de tant en tant, font de claror més viva,
 trobo, entre naus d'argent, una illa d'or.

Gentil constelació com una flota
 sovint de l'eter brota,
 ses esteles d'argent entrelaçant,
 com la nota melodica ab la nota
 de Palestrina en el solemne cant.

I cels ab cels més amples s'escalonen,
 i sols que s'hi coronen
 de gerarquies de satelits reis,
 i, seguint uns als altres, s'estalonen
 per la brida guiats d'eternes lleis.

Més, ai! enlloc mon esperit reposa:
 d'estrella més hermosa
 jo cerco ls ulls, jo us cerco a Vós, mon Déu.
 Oh cels! ¿Ont es sa tenda lluminosa
 en eix desert sens fi, si la veieu?

Del divi altar si sou el cortinatge,
 mostrau-me ja l'imatge
 que cerco aletejant de dia i nit;
 prou de blavor, prou de llustrós fullatge:
 ensenyau-me la Flor de l'infinit.

Senyor, Senyor, per veure-s inflamada
 de vostra soleiada
 se daleix la meva anima en el món!
 Oh! Que sia una gota de rosada
 que l Sol, al veure en sa mirada, es, fon.

LA PARLA DEL CEL

Són llenguatges del desterro
els llenguatges d'aquest món:
l'un porta drinc de cadenes,
l'altre duu baf de presó,
l'un té mots que semblen d'odi,
l'altre que són de rencor,
l'altre lladrucs de blasfemia
més ferestecs que ls del llop.

El llenguatge de la patria
es festivol i sucrós:
es pastat de mèl d'abelles
i parrupeig de coloms,
de raig de llum sense fosca,
d'alegria sens tristor,
es d'aleteigs i armonies
i murmuris d'oracions,
de cants i musica d'angel
i sospirs de rossinyol,
que es la parla de la Gloria
lo llenguatge de l'amor.

CAP AL TARD

La llum del jorn en grossa revinguda
d'onades d'or s'escòla a l'occident,
entre nuvols vermells escorreguda
que l'últim bés de l'astre rei encén.

I s'hi aboca lo jorn com dintre una urna
i s'emblaveix el cel descolorit,
deixant brotar ençà i enllà una espurna
del sol ruent que l'occeà ha engolit.

Si de la mar minvassen les onades,
bé lluirien perles al bell fons;
doncs, més i de més belles n'ha deixades
la llum del dia al traspasar los monts.

El raig del jorn bé n mostra d'hermosures;
totes s'amaguen per deixar lluir
als que trauen el cap per les altures,
angels de flama en portics de safir.

Les flors que l'alba mostrarà a pla i serra,
què valen, comparades a un estel?
La llum del dia es per mirar la terra,
la de la nit per contemplar lo cel.

CAMINANT

Melior est mors, quam vita amara.

Mig segle fa que pel món
vaig camina que camina
per escabrós viarany
vora l gran riu de la vida.
Veig anar i veig venir
les ones rodoladices:
les que venen duen flors
i alguna fulla marcida,
més les ones que sen van
totes s'enduen ruines.
De les que m venen damunt
quina vindrà per les mies?

Una barca va pel riu
d'una riba a l'altra riba:
fa cara de segador
la barquera que la guia.

Qui s deixa embarcar, mai més
 torna a sa terra nadiua,
 i es desperta a l'altre món
 quan ha feta una dormida.
 Barquereta del bon Déu,
 no m facis la cara trista:
 si tant mateix vens per mi,
 embarca-m tot desseguida;
 lo desterro sem fa llarg,
 cuita a dur-me a l'altra riba,
 que mos ullets tenen són
 i el caminar m'afadiga.

QUÈ N TRAC?

*Talem scientiam discamus in terris
 que nobiscum perseveret in caelis.*

SANT GERONI

Del mar en els abimes
 sovint s'enfonza l pescador de perles,
 i sempre n trau alguna. Jo m'enfonzo
 cada vesprada en la sideria cupola
 de l'extasis en ales,
 resseguesc les fondaries infinides
 i totes les regions de l'hemisferi,
 i, ai de mi!, quina gemma ne solc traure?

Oh, sí! Oh, sí! La gemma que n'he tret
 gemma es de gran valia:
 no s compra ab plata ni or, ni ab cent reialmes:
 es vostre amor, oh Criador altíssim,
 la perla sense preu de l'Evangelí.